SLADKÝ ŽIVOT

Louise Fullerová

Stalo se v Havaně

HARLEQUIN®

Louise Fullerová

STALO SE V HAVANĚ

Překlad

Kristýna Vítková

Milá čtenářko,

dneska trochu vážněji. Pojďme si povídat o pravdě…

Často se zde usmíváme fantastickým státům, které si autorky mých příběhů vymýšlejí a osidlují je svými hrdiny. Co ale, když si zemi nevymyslí? Když popíší skutečnost, která je ale od skutečnosti skutečné úplně odlišná?

K této úvaze mě přivedly dva příběhy z tohoto měsíce. V „benátské" povídce nazvané Zrozená z plamenů *vystupuje „hrabě di Rialto". Nechme stranou to, že v Itálii je používání šlechtických titulů zákonem zakázáno, zastavme se u toho jména. Ponte di Rialto je sice slavný benátský most, ale samotné Rialto je… tržnice u toho mostu! Autorka si vybrala slovo, které se jí líbilo, a vytvořila „hraběte z trhu".*

Mnohem méně úsměvný problém se pojí s příběhem Stalo se v Havaně. *Po vydání této povídky v angličtině mně totiž napsal jeden čtenář, původem Kubánec, jemuž se podařilo z Kuby utéct. Dost smutně a nespokojeně konstatoval, že latinskoamerická idyla, kterou autorka líčí, nemá s realitou diktatury, jež na ostrově panuje, nic společného.*

Já vím, že Vy víte, že mé příběhy jsou jenom to, co jsou. Tedy příběhy. Že nejde o popis skutečnosti, přesto mně to nedá, abych nad tím teď nepřemýšlel…

A určitě to nedá ani Vám…

S láskou

Váš Harlequin

Louise Fullerová

STALO SE V HAVANĚ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Consequences of a Hot Havana Night

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Louise Fuller
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6636-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6637-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6638-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Kitty Questedová se zatajeným dechem hleděla na sluncem zalité tyrkysové moře.

Připadalo jí zvláštní, že tyto vody jednoho dne omyjí také oblázkovou pláž poblíž jejího anglického domova. I čtyři týdny po příjezdu z toho měla pořád podivný pocit. Nejenom z moře nebo ze záplavy stříbřitého písku, ale také z faktu, že tohle byl teď její domov.

Domov.

Nadzvedla si dlouhé, měděné vlnité vlasy, aby se trochu ochladila, a hrdlo se jí stáhlo, když si představila malou pobřežní vesnici na jihu Anglie, která byla ještě před měsícem celým jejím životem.

Narodila se tam.

Vdala se.

A pohřbila svoji dětskou lásku a manžela Jimmyho.

Posunula si klobouk z čela, aby lépe viděla, a několikrát zamrkala do slunce, zatímco jí lehký vánek ochlazoval tvář a připomínal všechno, co nechala za sebou.

Rodiče, sestru Lizzii a jejího přítele Billa, zaplacený dvouměsíční nájem jednopokojové chatky s terasou s výhledem na moře. A práci v Billově

rozjíždějícím se lihovaru, ve kterém se zrovna destiloval první produkt: Blackstrap rum.

Začalo se jí stýskat po domově.

Když jí před třemi měsíci zavolal Miguel Mendoza, provozní ředitel Dos Rios Rum, aby s ní prodiskutoval možnost vytvoření dvou úplně nových druhů rumu k příležitosti dvoustého výročí jejich palírny, nikdy by ji ani ve snu nenapadlo, že to povede ke stěhování čtyři tisíce mil daleko za Atlantský oceán.

Kdyby si dovolila o tom jen na vteřinu přemýšlet, rovnou by odmítla. Ta nabídka jí lichotila, ale na rozdíl od Lizzie byla přirozeně opatrná a životní zkušenosti ji naučily dávat si dobrý pozor. Přijetí práce v Dos Rios znamenalo nejenom navýšení platu, ale také nutnost nechat všechny a všechno za zády. Jenže od Jimmyho úmrtí, které zastavilo celý její život, byla změna přesně tím, co potřebovala, aby konečně překonala zármutek a začala znovu žít.

Takže pět minut po tom, co se s Mendozou rozloučili, mu zavolala zpátky a řekla ano.

A nelitovala toho. Její nový domov byl nádherný. Bílá patrová vila jen pár kroků od pláže. Všichni se chovali přátelsky a po třech letech v Billově komoře byla práce v obrovské nejmodernější laboratoři doslova za odměnu. V mnoha ohledech to byl nový začátek, přesně jak si představovala. Našla si nové přátele a budovala kariéru. Pouze jedna část jejího života zůstávala nedotčená –

Sevřelo se jí hrdlo.

A také to tak zůstane.

Zvedla ruku a začala si pohrávat s pramenem zářivě červených vlasů, které jí spadaly až na záda. Na letišti sestře slíbila, že si je bude nechávat rozpuštěné. Byl to takový jejich soukromý vtip, protože normálně si je pevně splétala, ale tady na Kubě se chtěla cítit volná.

Jenže vlasy jsou jedna věc… Srdce, to je úplně něco jiného.

Jimmy byl její první láska a ona si nedokázala představit, že by někdy k nějakému jinému muži cítila to, co k němu. Ani že by chtěla. Láska, *skutečná* láska, byla požehnání i břímě, dar i závazek, které už neměla, aby je mohla dávat nebo přijímat. Ale nikdo jí samozřejmě doopravdy nevěřil. Přátelé i rodina byli přesvědčeni, že z ní mluví jenom zármutek, ale ona moc dobře věděla, že tahle část života už je nenávratně pryč a žádné množství slunečních paprsků a samby to nezmění.

Sklopila pohled k hladině a srdce jí poskočilo, když spatřila žlutou hvězdici, jak se poklidně vznáší v mělké průzračné vodě, která jí připomínala křišťálově čistý gin.

Hvězdice! Přemýšlela, jak se to řekne španělsky. Nebylo to slovo, jaké by se učila během lekcí španělštiny, na které docházela ještě v Anglii a které se teď, po nabídce čtyřměsíční smlouvy u Dos Rios, zdály mnohem méně jako koníček a víc jako osud.

Hvězda byla *estrella* a ryba *pescado*, ale neznělo to správně. Kdyby tady tak byla Lizzie, aby jí pomohla! Sestra studovala španělštinu a francouzštinu na univerzitě a měla přirozené nadání na jazyky, zatímco ona měla kvůli své dyslexii problémy i s angličtinou.

Vytáhla mobil a chtěla si to vyhledat, když vtom začal vibrovat.

Koutky rtů se jí stočily vzhůru. My o vlku a vlk za humny! Byla to Lizzie.

„Škytáš?“ zeptala se místo pozdravu.

„Ne, ale mám úplně mokré boty. Počítá se to?“

Pousmála se, když zaslechla sestřin výbuch smíchu. „Proč máš mokré boty?“

„Nejenom boty. Jsem promočená až na kost. A prosím tě, hlavně mi neříkej, že ti chybí déšť!“

„Neměla jsem to v úmyslu," protestovala Kitty, i když přesně to chtěla říct.

„Ale myslela sis to."

Kitty se rozesmála. „To musí být pořádný liják, když jsi promokla jenom cestou k autu."

„Nenastartovalo, takže jsem musela vyrazit na zastávku, ale ujel mi vlak a ten další má zpoždění. Čekárna je zavřená kvůli rekonstrukci, takže tady s dalšími chudáky čekáme na nástupišti a mokneme."

„Myslela jsem, že jste si chtěli koupit nové auto?"

„Až to bude opravdu potřeba, tak si ho koupíme," odpověděla Lizzie klidně. *„Takže si přestaň dělat starosti a pověz mi, proč bych měla mít škytavku?"*

Kitty cítila, jak napětí v její hrudi povolilo. Lizzie a Bill ji poslední čtyři roky podporovali, nejenom psychicky, ale taky finančně. Když Jimmyho převezli do hospicu, přestěhovala se do Lizziina pokoje pro hosty a Bill ji po jeho smrti požádal, jestli by mu nepomohla s jeho posledním počinem – malou palírnou rumu.

Byl to akt z čiré lásky a dobroty srdce. Ve skutečnosti si totiž mohli její plat sotva dovolit a ona neměla žádné zkušenosti, pouze diplom z chemie.

Nikdy jim to nebude moct vrátit, ale po tom všem, co pro ni Lizzie obětovala, ji musí alespoň přesvědčit, že to za to stálo a tenhle nový život je ohromující.

„Chtěla jsem vědět, jak se řekne španělsky hvězdice," odpověděla. „A ty to určitě víš."

„Ano. Estrella de mar. *Ale proč to potřebuješ vědět?"* zaváhala Lizzie. *„Prosím, řekni mi, že nepřidáváš hvězdice do rumu? Jedli jsme je s Billem v Číně, napíchnuté na špejli jako lízátko, a vážně ti to nedoporučuju."*

Kitty nakrčila nos. „To je odporné. A samozřejmě, že je nehodlám přidávat do rumu. Zrovna jednu pozoruju v moři."

Sestra zasténala. *„Ty se na jednu z nich právě díváš? Neměla bys být v práci? Nebo jsem zase špatně odhadla čas?“*

Kitty se ušklíbla. „Nejsem v laborce, ale tohle *je* práce. Provádím výzkum.“

Lizzie zavrčela velmi neslušné slovo, za které ji matka jednou vykázala do dětského pokoje.

„No, jen doufám, že jsi pořádně zahalená. Víš, jak snadno se spálíš.“

Pohlédla na svou halenku s dlouhými rukávy a rozvlátou dlouhou sukni a povzdechla si. „Slunce ještě tolik nepálí, ale jsem oblečená od krku až po paty a namazala jsem se opalovacím krémem. Nejspíš se vrátím ještě bledší, než když jsem odjížděla.“

„Kdo ví? Možná se vůbec nevrátíš. Ne, když se ten tvůj nádherný šéf konečně rozhodne navštívit svou domovinu a vaše oči se střetnou v opuštěné zasedačce…“

Kitty zavrtěla nad sestřiným pošťuchováním hlavou. Lizzie přes veškerý svůj pragmatismus věřila v lásku na první pohled. A taky měla proč, potkala Billa v kjótském karaoke baru, když si před univerzitou vzala rok volna.

To Kitty nemusela kvůli seznámení s Jimem ani vystrčit nos z domu. Bydlel ve vedlejším bytě a poznali se dřív, než vůbec uměli chodit, když jeho máma pozvala tu jejich na čaj.

„Pracuju v laboratoři, Lizzie. Nemám ani ponětí, kde je zasedací místnost. A i kdyby můj ‚nádherný šéf‘ náhodou přijel do Havany, pochybuju, že mě vůbec zná, natož aby se staral.“

Kitty zavěsila s tím, že se později ozve, a vyrazila k lesíku, který obklopoval pláž a kde bylo vždycky chladněji.

Nikam nespěchala, a nejenom proto, že borovicové jehličí bylo značně kluzké, ale lidé na Kubě takhle

prostě fungovali. Dokonce i v práci se pohybovali svým vlastním tempem. Po týdnu klasického anglického od devíti do pěti se přizpůsobila kubánským zvyklostem. Nejdřív jí to připadalo divné, ale svět se nezbořil a jak jí pan Mendoza při jejich prvním hovoru řekl, byla svou vlastní paní.

Jak kráčela po cestě vinoucí se kolem hroznatců a tamarindů, tváře jí plály. Co si to namlouvá?

Stejně jako všechno ostatní na tomhle nedotčeném poloostrově, stromy, pláž a pravděpodobně i ta hvězdice byly součástí Finca el Pinar Zayas. Soukromého resortu, který patřil *el jefazovi* – velkému šéfovi, jak ho nazývali jeho zaměstnanci.

Césarovi Zayasovi y Diegovi.

To jméno pro ni vlastně představovalo spíš kouzlo. Neslyšně ohýbala jazyk exotickými slabikami a cítila, jak se jí nervózně stahuje žaludek. Jako by pouhá myšlenka na ně měla moc přenést ho sem do opuštěného lesa.

Bez šance!

Lizzie si možná představovala, jak se jejich cesty zkříží, ale ona s ním doteď nemluvila ani po telefonu. Dal ji do kopie několika mailů a poslal jí dopis s gratulací, když podepsala smlouvu, ale ve skutečnosti bylo dost pravděpodobné, že ho nikdy neviděl.

Nějak si nedokázala představit nepolapitelného, věčně pracujícího a veřejně se moc neukazujícího výkonného ředitele, jak sedí ve své pracovně na vrcholku firemní centrály, kde měl vybudované střešní apartmá, a okusuje přitom tužku, jak se pokouší najít vhodná slova, aby jí pogratuloval k úspěchu. A ten podpis, který tak dlouho zkoumala, už nejspíš před nějakou dobou dovedla k dokonalosti jedna z jeho asistentek.

Ne, že by se nějak trápila jeho nezájmem. Spíš se jí vlastně ulevilo.

Sice se přestěhovala z poklidného anglického pobřeží do pulzujícího srdce Karibiku, ale pořád byla jen vesnická holka a setkání s legendárním a bez pochyb působivým šéfem si s radostí nechá ujít.

Nejspíš to musel cítit stejně, protože už dvakrát od svého příjezdu navštívila hlavní kancelář a v obou případech odjel ještě dřív, než si vůbec stačila uvědomit, že byl na Kubě.

Popravdě jejich setkání vůbec neočekávala. Možná měl ve zdejším resortu nádhernou koloniální vilu a vedení Dos Rios sedělo ve firemním ústředí, ale obchody ho nutily cestovat po celém světě. Podle kolegů se v Havaně vyskytoval pouze sporadicky a málokdy zůstal víc jak pár dnů.

Jistě, že na něj byla zvědavá. Kdo by taky nebyl? Převzal malou rodinnou palírnu rumu a změnil ji ve světovou značku. A na rozdíl od tolika svých kolegů z branže přitom odmítl hrát dobře známou mediální hru.

Sklonila hlavu před povislou větví a přemýšlela, jak je možné, že i přes tak fenomenální úspěch je život Césara Zayase stále opředen takovým tajemstvím. Pokud byl vedle rumu ještě něčím známý, tak svou urputnou snahou chránit si soukromí.

Možná byl prostě jenom skromný. Jeho medailonek na firemních webových stránkách to naznačoval. Byl tak krátký, že už hraničil s minimalismem. Neobsahoval žádné osobní poznámky nebo inspirativní citáty, pouze několik řádků skrytých v obecnějším článku o historii firmy.

Dokonce i přiložená fotografie vypadala, že nemá informovat, ale spíše oklamat každého, kdo by hledal cokoliv o muži v čele této značky. Stál na terase uprostřed skupiny mužů a všichni drželi v ruce sklenky s rumem, jehož barva věrně kopírovala barvu slunce zapadajícího za nimi. Byla to neformální

fotka a dokonale vystihovala jejich přátelství a mužskou domýšlivost.

Všichni měli rukávy košil vyhrnuté na předloktí, rozepnuté límečky a objímali se kolem ramen. Někteří se smáli a jiní drželi ještě další zdejší vývozní artikl – kubánský doutník.

A společně se dívali do objektivu.

Všichni až na jednoho.

Kitty cítila, jak jí vyschlo v puse, když si ten snímek vybavila.

Výkonný ředitel Dos Rios odvracel pohled, takže jeho tvář zůstávala částečně ve stínu, a pod tmavým strništěm a rozcuchanými černými vlasy se daly rozeznat pouze bezchybná lícní kost a ostře řezaná čelist.

Z fotografie nebylo zřejmé, kdo je kdo, ale vlastně na tom nezáleželo. Jeho postoj i napůl skrytá tvář, nažehlená a očividně velmi drahá košile křičely do světa, že patří mezi privilegované a svět mu leží u nohou. Pro něj byl život vždycky jen snadný, zářivý a rychlý – dokonce i pro závěrku objektivu.

Pouze jeho úsměv, který nikdy neviděla, ale snadno si ho dokázala představit, byl lenivý… pomalu a malátně se rozvíjející jako vychlazené daiquiri.

Nasucho polkla a téměř cítila rumové aroma se stopou limetky na jazyku.

Až na to, že daiquiri nikdy nepila. Jednalo se o různé koktejly, ale nikdy nebyla tak sebejistá, aby si jeden z nich objednala. Ani tady na Kubě.

Zvlášť tady na Kubě.

Všichni tu byli tak krásní, opálení a šťastní. Muži měli pronikavé pohledy a pohybovali se jako panteři na lovu. Ženy udělaly i z toho nejjednoduššího činu, jakým bylo přecházení ulice nebo nákup na ovocném trhu, doslova taneční podívanou.

Neodvažovala se vyrazit do havanské noci, ale už

třikrát město navštívila ve dne a doteď v hrudi cítila jeho vibrace – napůl ještě spící, ale nebezpečné jako hejno včel. Okouzlili ji nejen lidé, ale také vybledlé revoluční slogany na zdech slibující *Revolución para Siempre* – Revoluce navždy – a sladěné palety naleštěných *máquimas*, klasických amerických aut z padesátých let, které lemovaly každou ulici.

Všechno připomínalo minulost, od propracovaných koloniálních balkonů až po zakřivená mramorová schodiště. Bylo to živé a vzrušující a Kitty odolávala touze přitisknout se k rozpálené štukové zdi a nasát do sebe trochu té vibrující městské energie, než se vydá prozkoumat síť spletitých uliček vedoucích z hlavního náměstí.

Jenže měla naprosto příšerný orientační smysl.

A když už o tom mluvíme –

Došla na rozcestí a váhavě se rozhlédla oběma směry.

Nemělo cenu vytahovat mobil. Dostatečně silný signál byl pouze u moře. Skrz borovicové koruny stromů, které daly název tomuto resortu, stěží pronikl. Pokud se vydala špatným směrem, trvalo by věčnost se vrátit. Prostě musí pokračovat až k silnici, která protíná celý resort, a pak se uvidí, kde vlastně je.

Srdce jí začalo bušit rychleji.

Její vila stála až na samém okraji resortu. Obvykle v ní bydlela jedna ze služebných, která se starala o sídlo, ale momentálně odjela na druhou stranu ostrova pečovat o nemocnou matku, takže se v ní uvolnilo místo. Andreas, šéf bezpečnostního oddělení Dos Rios, jí řekl, že může dle libosti prozkoumávat celý resort, ale Kitty se většinu času zdržovala jen na pláži a v lesích kolem domu. K hlavní cestě nikdy nedošla, tedy alespoň ne po svých.

Nezabralo jí to ani deset minut a vykročila zpoza

stromů na kraj silnice. Okamžitě to poznala. Díkybohu nebyla ani čtvrt hodiny daleko od své vily.

S ulehčením vydechla, sundala si klobouk a začala si s ním ovívat tvář. Najednou ztuhla. Napůl skryté v bujné zeleni se páslo stádo divokých koní a slunce se jim lesklo na nádherných hřbetech.

Zajíkla se radostí. Z rozhovoru s Melenne, která jí přicházela třikrát týdně uklízet, věděla, že koně nebyli divocí ve smyslu nebezpeční, pouze je nikdo nikdy nezkrotil. Pohybovali se volně a hledali si potravu v lese, což se odráželo na jejich svalnatých tělech a zářivé srsti.

Jsou tak nádherní, pomyslela si a cítila, jak se jí emocemi stahuje hrdlo. Pomalu a váhavě udělala krok vpřed a natáhla k nejbližšímu z nich ruku. Zadržela dech. Zvíře si ji chvíli měřilo pohledem a tep jí vylétl do nebeských výšin, když jí hebkými nozdrami očichalo prsty.

Opatrně vydechla a snažila se, aby se jí netřásla ruka. Najednou se zpoza ní ozvalo dunivé vrčení a kůň se bleskově otočil a utekl mezi stromy.

Co to…?

Prudce se obrátila a zvedla ruku, aby si ochránila oči před prudkým sluncem. Zvuk se změnil v řev a zahlédla i záblesk kovu. Zalapala po dechu, když se před ní najednou vynořil motocykl. Sotva si stihla všimnout tmavých překvapeně přimhouřených očí, než se všechno zpomalilo jako ve filmu. Motorka se naklonila, aby ji minula, několikrát poskočila, a pak už hladce klouzala po zaprášené cestě, dokud úplně neznehybněla.

Na okamžik se zastavil čas.

Byl zraněný?

Byl…?

Nedokázala na to slovo ani pomyslet a rychle ho zahnala. Měla problémy se nadechnout, mozek jí